

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd

Ambassadeur: Rik
Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet: marjantieberink@gmail.com

Website: www.stichtingkaribu.nl

Bank: ABN/AMRO Rek. nr. NL15ABNA051 11 01 244

Kamer van Koophandel:

06092551

Hoge Hexel, zomer 2022.

Beste lezers,

Deze Karibu Zomernieuwsbrief ontvangt u wat later dan gewoonlijk. Dat komt omdat ikzelf in Tanzania was. Ook Jan Olsman, de videomaker bij elke Nieuwsbrief, was druk bezet vanwege zijn werk. Hij was in augustus weer beschikbaar, evenals onze webmaster van Karibu, Jeroen Fikkert.

U merkt dat we alles goed op elkaar moeten afstemmen; juist in de zomer wanneer mensen op vakantie zijn. We hopen dat u zowel van de nieuwsbrief alsook van de video zult genieten. Dat de nieuwtjes uit Tanzania en Nederland u weer zullen inspireren!

Nieuwsbrief Stichting Karibu Zomer 2022

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu

Door welke bril zie jij de wereld???

Beste donateurs, lieve mensen van goede wil,

Enige tijd geleden werd ik nogal aan het denken gezet door een column die ik kreeg toegestuurd.

Het gaat hier over een man die het dagboek van zijn overleden moeder vond. Hij begon erin te lezen en terwijl hij dit las, besepte hij dat hij in het innerlijk van zijn moeder keek. Stel je voor dat jou dit overkomt. Dan kun je plotseling die wisselende stemmingen begrijpen of die afwezige blik in haar ogen en ook waarom ze bepaalde dingen die haar dwars zaten niet kon zeggen.

Hij begreep opeens zoveel méér van haar. Dit dagboek opende letterlijk en figuurlijk een andere bladzijde van haar leven. Hij maakte kennis met haar

diepere gevoelens. Hij leerde zijn moeder opeens van een heel andere kant kennen.

In diezelfde column schreef hij over een Italiaanse priester die de overtuiging had dat het grootste gevaar voor het mens-zijn en ook voor het geloof, een triviale verhouding tot het bestaan is.

Dat betekent dat het leven géén betekenis voor je heeft.

Ik citeer hierbij enkele regels van deze columnist hoe hij over deze priester met zijn zienswijze schreef:

"Je loopt als een toerist door het leven, ook door je eigen leven. Je indrukken over jezelf zijn vluchtig, je krijgt niet echt contact met je omgeving, ook niet met jezelf. Je maakt leuke foto's, je wándelt door je leven, maar je bent nooit op de dingen ingegaan. En als er dan iets gebeurt wat wél indruk op je wil maken, wat schreeuwt om verdieping en om taal, om een tweede blik op de dingen, dan vlucht je weg in wéér een vakantie.

"Misschien is de toerist meer vluchteling dan hij beseft."

Ik mijmerde hierover in mezelf nog verder na en ik dacht: inderdaad het woord vluchteling gebruiken we bijna dagelijks. Het betreft altijd anderen, maar nooit onszelf of beter gezegd: nooit míj-zelf. We kijken vaker naar die ander dan naar onszelf. We poetsen ons eigen gedrag graag op, in tegenstelling tot de "mankementen" die we dan zo kraakhelder bij die ander -willen- zien.

En zo gaan we "en masse" naar het overvolle Schiphol en vertrekken we naar verre oorden, zien daar in korte tijd enorm veel en beseffen "op het moment suprême", nauwelijks wát we zien en hóe dat voelt. We gaan namelijk meteen alweer door naar de volgende attractie die het leven ons biedt.

Zo herinner ik me nog goed dat, in de tijd dat ik student was aan de Pedagogische Academie, ik gedurende een paar weken in de zomer een nogal bijzonder vakantiebaantje had in Amsterdam. Samen met mijn tweelingzus Irene werkten we elke zomervakantie een paar weken in een hotel, gelegen aan een van de Amsterdamse grachten. Dit speelde zich af in de 70-tiger jaren en de "vrijheid van Amsterdam" had toen voor velen iets magisch. En niet minder voor de drommen toeristen die daar elke dag met grote groepen in het hotel aankwamen om in een mum van tijd "even Amsterdam te doen". Ik was niet alleen aan het werk bij de receptie, maar ik maakte ook kamers schoon. Daar lag stevast bij iedereen het boekje van de desbetreffende reisorganisatie op het nachtkastje: "Europe in 10 days". Vanuit Denemarken ging de reis naar Amsterdam, na een dagje Amsterdam vertrok deze groep de volgende dag alweer naar Engeland. Waarschijnlijk werd daar "even een dagje Londen gedaan".

Ik denk dat iedereen, thuisgekomen na deze 10 dagen "Europa in vogelvlucht", er dan eindelijk bij bepaald werd om te ontdekken wat ze zelf in dit korte tijdsbestek zoal gezien hadden. Natuurlijk door middel van de vele foto's en filmpjes. Want hoe zou je na zo'n 10 daagse veldtocht nog weten hoe Londen, Rome of Parijs er ook alweer uitzagen toen je met deze ontdekkingstocht bezig was. Want wees eerlijk, je bent op het eind van zo'n reis toch nog nauwelijks in staat om nóg meer impressies in je op te nemen??? Hoe zag bijvoorbeeld

Amsterdam er uit, hoe even daarvoor ook alweer Kopenhagen en hoe was het o.a. toen in Londen ... Uitgeput, maar hopelijk voldaan, zie je terug op dit alles, maar dat is na al die bliksembezoeken ook niet meer zeker natuurlijk.

Van een ontspannen vakantie kan in ieder geval geen sprake zijn, maar je hebt als toerist natuurlijk wél het nodige gezien. Hoewel het nauwelijks tot je doordrong. Als toerist ben je bezig om zo in korte tijd heel veel indrukken op te doen; je laat weinig écht tot je doordringen, want daar is nauwelijks tijd voor.

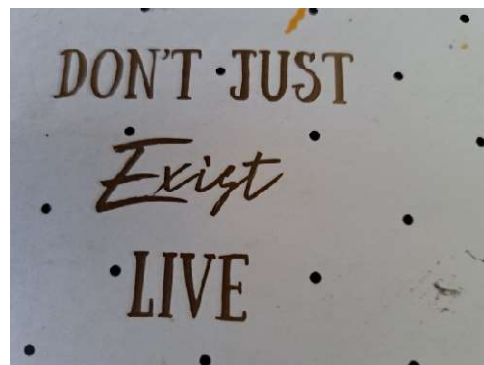
Ikzelf heb vaak het gevoel dat het leven toch iets anders in elkaar zit dan om op deze manier als toerist zoveel mogelijk (oppervlakkig) te zien en (oppervlakkig) te beleven.

Zien én beleven is voor mij iets dat je bewust tot je wilt laten doordringen. Zo wil ik als het kan ook op deze manier zoveel mogelijk mijn leven léven. Dat werd me nog eens duidelijk toen ik een paar weken geleden van de kerk een kaart kreeg om elkaar een goede zomer toe te wensen.

Het ging over het verschil tussen een toerist en een pelgrim.

Na dit gelezen te hebben, kwam ik al snel tot de conclusie dat ik me in het leven meer pelgrim dan toerist voel.

Ik zag ooit op een notitieboekje een mooie pakkende tekst die me erg aansprak:

Met andere woorden: Je moet niet slechts BESTAAN. LÉÉF!

En hóe dat in de praktijk is, dat is natuurlijk per persoon verschillend.

Het bewust willen leven en bewust keuzes willen maken hoe je leven er uit gaat zien, is voor ieder mens belangrijk.

Zo merk ik bijvoorbeeld aan u als donateur van Karibu, dat u er bewust voor gekozen heeft om ook aan die ander te denken die het met veel minder moet doen in het leven. Als donateur van Karibu geef je hier op deze wijze persoonlijk uitdrukking aan.

Dat is niet alleen heel erg fijn en mooi, maar juist ook heel belangrijk. Zo zie ik persoonlijk in Tanzania wat de uitwerking hiervan is op het dagelijks leven van duizenden mensen in Afrika. Dat werkt vanuit het donker naar het licht; m.a.w. van diepe ellende naar een hoopvolle toekomst. Het verhaal van Yakobo en van Elisante en z'n moeder en zusje, zijn in deze nieuwsbrief de levende voorbeelden

hiervan. Ze gingen allemaal van het donker in hun leven naar het licht dat nu schijnt in hun leven.

Want dát hebben we allemáál nodig: LICHT en UITZICHT!!!

Daarom zal ik deze slogan nooit vergeten:

Caring = Sharing

Zorg hebben voor elkaar = delen met elkaar!

ÉN...

Sharing = Caring

Delen met elkaar = zorg hebben voor elkaar!

Juist dát maakt ons tot "rijke" mensen. Mensen die bij elkaar hóren, omdat ze

óm elkaar geven

en

vóór elkaar geven!

Juist daardoor, maakt u **sámen** als donateurs met uw gift dat grote verschil om zoveel zaken waar Karibu in de praktijk mee bezig is, mogelijk te maken.

Ik wens u, ook namens de andere bestuursleden, Yvonne Denissen en Harry Horneman, verder nog een goede en heerlijke zomer toe. Geniet ervan!

Tenslotte wens ik u alle goeds en Gods zegen!

Warme groet, Marjan Tieberink
Oprichter en Managing Director Stichting Karibu.

KARIBU!

Videoboodschap: dit keer Anita Witzier- een interview met Marjan.

Op een mooie zonnige zomerdag in augustus kwam Anita Witzier, lid van het comité van aanbeveling van Karibu, naar het Hoge Hexel om mij, Marjan te interviewen. Jan Olsman heeft, zoals altijd ook déze video gemaakt.

Hoewel het buiten tropisch warm was, werd het een verfrissend interview!

Door op de link te klikken, stapt u zo het interview in. Karibu! Oftewel: Welkom!

<https://youtu.be/BalmI0o5qBs>

Ik hoop dat u ervan geniet; heel veel kijkplezier!

Karibu Sana! Van harte welkom!

Interview met Yvonne Denissen, de nieuwe secretaris van Karibu

Dag Yvonne, Welkom bij het bestuur van Stichting Karibu. Kun je iets over jezelf vertellen?

Dank voor je welkom!

Ik heb jarenlang als gemeenteambtenaar gewerkt op milieuzaken én als jurist in het HBO. Altijd parttime, zodat ik daarnaast nog meer leuke en nuttige dingen kon doen. Ik ben nu 67 jaar en hoop volgend jaar ons 50-jarige huwelijk te vieren. We hebben drie kinderen en drie kleinkinderen, waarvan er een bij ons woont.

Hoe ben je zo bij Karibu terecht gekomen?

Mijn ouders zijn na hun pensioen gaan schilderen en kregen les van de vader van Marjan en haar tweelingzus Irene. Mijn oudere zussen heten ook Marjan en Irene. Toevallig, hè? Mijn moeder vertelde me over Karibu en over het levenswerk van de twee zussen. Ik vond dat zo nobel dat ik donateur ben geworden. Zelf heb ik altijd vrijwilligerswerk gedaan. Gewoon, omdat het hard nodig is en omdat je er mensen mee kunt helpen. Op de een of andere manier weten ze me altijd te vinden.

Is dat jouw passie, mensen helpen?

Zeker, maar wel op zo'n manier dat ze zelf verder kunnen. Of ze nu een juridisch geschil hebben of tegenslagen in het leven. Neem nu onze kleindochter. Door de rust bij oma en opa heeft zij haar balans weer gevonden. Geweldig vind ik dat. Daarnaast heb ik mijn hele leven al iets met paarden. Prachtige, pure wezens met heel veel gevoel. Ik heb een paardentaxi. Dat is zo mooi als je een paard

naar de kliniek vervoert waar zijn kwaal wordt verholpen. Paard blij, baas tevreden. En ik ook. Soms loopt het minder goed af en dan kan ik een luisterend oor zijn of adviezen geven.

Heb je nog tijd voor andere dingen? Hobby's misschien?

O ja, onder mijn meisjesnaam schrijf ik juridische studieboeken voor het HBO. Ik probeer me altijd te verdiepen in de belevingswereld van de lezer. Mijn studenten vonden altijd dat mijn boeken zo makkelijk te lezen waren. Dat is wel verraderlijk, want je moet natuurlijk wel de juridische essentie eruit halen. Ook zeil ik graag; eerder met een catamaran, maar nu hebben we een kajuitzeilboot. Verder houd ik van muziek; ik speel piano en trekzak. Ook tuinieren en wandelen vind ik leuk. Jammer dat er maar 24 uur in een dag zitten!

Een druk baasje, dus! Heb je bepaalde vaardigheden die jou als secretaris goed van pas komen?

Ik ben creatief; dat heb ik van mijn ouders. Wat mijn werk binnen Karibu betreft: ik heb al een fotoboekje gemaakt over de bouw van een huisje in Tanzania. Daarnaast doe ik de verslaglegging, verder kan ik teksten schrijven en illustreren. Bijvoorbeeld posters maken voor een presentatie. Verder ga ik me bezig houden met de website en natuurlijk meedenken met Marjan over het beleid van Karibu. Realistische plannen maken die resultaten zullen opleveren voor de allerarmsten. Want daar doen we het voor!

Zou je in Tanzania ter plekke willen kijken naar wat Karibu daar teweeg brengt?

Dat lijkt me erg leuk. Maar ik moet daar wel zelf een bijdrage kunnen leveren.

Laatste vraag: Heb je een levensmotto?

Ik ben humanist, optimist en bewust vegetariër. Een andere volgorde mag ook. Er is zoveel onnodig leed op de wereld door het toedoen van mensen. Dat zou er niet zijn als mensen andere keuzes maken.

Mijn levensmotto is: Problemen moet je oplossen, niet veroorzaken.

Hoe Karibu met uw gift een wereld van verschil kan maken in Afrika

Verschillende keren heb ik geschreven over de arme familie van Stefano; een gezin met 7 kinderen. Hoe ze in een vreselijke hut crepeerden, nauwelijks te eten hadden en door de gemeenschap vanwege hun armoede gemeden werden. Van outcasts zijn ze op een wonderlijke manier gelukkige mensen geworden die een bijdrage leveren aan de maatschappij en anderen die het moeilijk hebben, juist bijstaan.

Het was midden in de coronatijd en het was voor mij onmogelijk om naar Afrika te gaan. Ik besluit dan om tóch gewoon door te werken, maar online. De toestand wordt ook in dit gebied nog erger dan het al was. Zo ook met Stefano en zijn grote gezin. Bertin zei: "Mama, je moet hier helpen. Dit is zo vreselijk. Anders gaat het daar fout". Ik reageerde meteen: Er moet daar gauw een goed huisje komen en metéén zijn we begonnen. En...het resultaat mag er zijn! Dat heb ik afgelopen juni gezien, maar nóg belangrijker: ik zag gelukkige mensen; stralende gezichten van een gezin dat weer toekomstperspectief heeft.

Stefano begint te vertellen: Door onze armoede hoorden we nergens bij. Mijn vrouw was altijd ziek en we konden bijna niet meer verder in het leven. Ook onze kinderen hadden het moeilijk. Mijn vrouw en ik hadden een heel slecht bed en alle kinderen sliepen op de grond in het zand. Gelukkig bracht Mama Marjan daar verandering in. Ik had Mama al eerder ontmoet, maar ze was nog nooit bij ons in de hut geweest. Toen ze in Nederland over onze situatie hoorde, heeft ze meteen besloten ons te helpen; zo kregen we van Mama Karibu een huisje. Dat

veranderde ons hele leven. Als Mama er niet was geweest, was onze situatie nooit veranderd.

Ik ben nu heel blij dat we nu veilig en goed wonen. De pastoor heeft me als een felicitatie jonge bananenbomen gegeven en die heb ik meteen geplant. Het is een heel goed soort en er komen al weer jonge stekken op. Die geef ik nu weer aan andere mensen die ook arm zijn en zo help ik op mijn manier mee.

Mama zorgde er ook voor dat we allemaal een bed, een matras en dekens kregen. Ook kregen we een eettafel, stoelen en een bank, evenals gordijnen en een bankstel. We hebben een echte keuken en we kunnen nu binnen koken in plaats van buiten op een houtvuurtje. We hebben zelfs een toilet en een douche. Het water hiervoor is het regenwater dat wordt opgevangen van het dak. Dat gaat dan door de goten naar de grote watertank. Allemaal kregen we van Mama kleding. Al onze kleding was wat we aan hadden. Verder hadden we bijna niets.

De mensen om ons heen zagen ons mooie en veilige huis en opeens kwamen ze naar ons toe en we werden vrienden. Dit hadden we nog nooit meegemaakt.

Ikzelf ben zo dankbaar dat ik nu een veilig huisje heb voor mijn gezin en mezelf. Daarom heb ik besloten om elke avond het terrein van de school waar het grote Irene Community Centre op staat dat Mama gebouwd heeft voor de hele bevolking, 's nachts te gaan bewaken. Ook de school hoort daarbij. Ik ben elke avond om 6 uur met mijn zaklantaarn, mijn 2 honden en met mijn speer op dit terrein en blijf daar tot de volgende morgen 7 uur. Dán begint de school en dan ga ik weer naar huis.

Mama hoorde dit en ze zei dat er hier echt een nachtwaker nodig is. Ze heeft gezegd dat ik het mag bewaken en geeft me hiervoor nu elke maand geld. Zó kan ik nu als man en vader van de familie voor mijn eigen gezin geld verdienen. Dat doet veel met me; het geeft me het goede gevoel dat ik op deze manier nu mijn eigen gezin kan onderhouden.

Mama is in juni bij ons gekomen en ze heeft ons nieuwe huis nu zélf gezien. In de tijd dat Mama niet kon komen, heeft onze oudste dochter een baby gekregen. Het kindje is geboren in ons nieuwe huis, toen het nieuwe huis nét klaar was. Het is een meisje en we hebben

haar Irene genoemd. Dat vonden we allemaal een mooie en bijzondere naam, omdat ik het Irene Community Centre bewaak én natuurlijk omdat Irene het dierbare tweelingzusje van Mama Marjan is. Toen we dit aan haar vertelden, kreeg Mama Marjan evenals mijn vrouw, tranen in de ogen van ontroering. We zijn heel blij met ons kleinkind en Mama genoot volop van kleine Irene, die meteen bij haar op schoot zat! We zijn God heel dankbaar dat Mama ons heeft geholpen en dat ons leven er nu heel anders uitziet.

Een onverwachte naamsverandering...

Zo u in bovenstaand stukje hebt kunnen lezen, heet het grote gebouw nu al in de volksmond het IRENE COMMUNITY CENTRE. Ik mocht van het District deze naam aan het gebouw geven, omdat ik hen had uitgelegd wie Irene was en wat ze voor mij had betekend en nog steeds betekent. Iedereen was het hier mee eens en velen waren erdoor ontroerd.

Eerlijk gezegd wilde ik nu wel eens de naam erop geschilderd hebben en dat vroeg ik aan Bertin om het dan binnenkort ook zo te regelen. Hij had me al laten weten dat er een kunstenaar in de omgeving woont, die dat graag Pro Deo zou willen doen, omdat de hele gemeenschap de achtergrond van deze naam weet en iedereen enorm blij is met dit gebouw.

Maar zo makkelijk werd me dat niet gemaakt.

John, de burgemeester, liet me weten dat hij het er helemaal mee eens is dat ik dit heel graag naar Irene wil vernoemen, omdat juist ook Irene haar hele leven gewijd heeft aan de armsten in Afrika en ze dit ook altijd met veel passie en toewijding heeft gedaan. Niets was haar teveel wanneer het om deze armsten gong en dan helemaal wanneer het kinderen betrof.

"MAAR...", zo liet John me weten, "wij kennen als bevolking , groot en klein, allemaal Mama Marjan. Wanneer jij er niet meer bent en daarmee bedoelde hij natuurlijk wanneer ik straks , wanneer dan ook, het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld heb, zo ging hij verder: "Dan verdwijnt jouw naam mét de herinneringen die we aan jou en aan je werk hebben, steeds meer. Daarom willen we deze naam graag veranderen in het IRENE ÉN MARJAN COMMUNITY CENTRE".

Daar had ik eerlijk gezegd toch wel even wat moeite mee. Ik heb toen laten weten dat ik daar wel eerst over wilde nadenken.

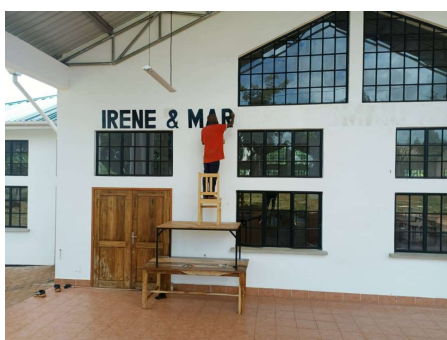
Hij zei meteen dat ze dan een hoekje binnen in de grote hal gingen inrichten met foto's van Irene én Marjan samen en dat er buiten een monumentje kwam voor Irene waar mensen even bij stil kunnen staan om er een bloemetje neer te leggen of om er letterlijk even bij stil te staan. "Neem dát nu ook hierin mee, wanneer je dan wilt nadenken", zei John.

Dat heb ik gedaan en ik kwam tot de conclusie dat Irene en ik altijd dit werk zo goed én zo fijn, **sámen** hebben kunnen doen. Ik herinnerde me opeens onze terugkomst van onze 1e keer Afrika. We kwamen uit Burundi en Anna, één van de zusters, schreef ons vanuit Burundi: "Jullie zijn gemáákt voor Afrika!" Dat was helemaal waar: We zijn inderdaad **sámen** gemaakt voor Afrika!"

Dáár in die ruige rimboe van Burundi, hebben we de liefde voor Afrika ontdekt. Toen we daar de vele ondervoede baby's en de wat grotere kinderen wogen en waar we elke avond samen met de zusters in de kapel gingen bidden om Gods kracht voor weer de volgende dag. In deze rimboe voel je je meer dan ooit afhankelijk van Hem. Onwetend wat de nieuwe dag ons zou brengen, maar dat álles, ook het moeizame werk, te dragen is in Gods kracht.

Ook in Afrika werden onze namen altijd door iedereen in één adem genoemd: Irene en Marjan. Tóen was ik er gauw uit en was het helemaal met John eens. Pas nú kan ik er VREDE mee hebben, wetend dat Irene dit óók zo zou bekijken!
En....IRENE betékent immers VREDE!

Certificate of Appreciation – Een certificaat van waardering

In een van de eerste dagen dat ik na ruim 2 jaar weer op mijn eigen werkterrein was, dus in de Karibu projecten, kreeg ik bezoek van een afgevaardigde van het District. Mrs. Anna Arcadius kwam als waarnemer van de D.E.D. (District Executive Director), die in Dodoma moest zijn, de plaats waar de regering zetelt. De functie van D.E.D. is vergelijkbaar met de Commissaris van de Koning in Nederland; deze persoon wordt benoemd door de President.

Het District wilde uitdrukking geven aan hun waardering voor mijn werk. Al enige tijd geleden hadden enkele ministers, waaronder de 1^e minister, zonder dat ik hiervan op de hoogte was, een bezoek gebracht aan mijn projecten waar ze blijkbaar allemaal erg van onder de indruk waren.

Daardoor werd aan mij op feestelijke wijze d.m.v. een bijzondere ceremonie, een Certificate of Appreciation overhandigd - een Certificaat van Waardering - voor hetgeen ik de afgelopen 5 jaar in dit gebied gerealiseerd heb. Namens het District liet deze mevrouw me weten dat ze me erg waardeert en dat zowel District alsook de bevolking me hard nodig hebben. Mooi én fijn om te horen natuurlijk!

Een onverwachte ontmoeting met...Yakobo, een markante man!

Ik was nog niet eens in Tanzania, toen ik hier in Hoge Hexel een mail ontving van iemand die ik niet ken. Hij schreef me dat hij zich nogal zorgen maakt om een oude man die in een krot woont dat elk moment in elkaar kan zakken. De naam van deze oude man is Yakobo en schreef ook dat dit onderkomen niet alleen onbewoonbaar is, maar zelfs levensgevaarlijk. Yakobo staat helemaal alleen in het leven, zonder vrouw en kinderen en zonder enige andere familie. Dat is in Afrika uitzonderlijk.

Deze nu volwassen en voor mij onbekende schrijver van de mail, schreef me dat hij als kind naar de basisschool in Tloma was gegaan, daarna naar de middelbare school en dat hij vervolgens in een van de lodges had gewerkt dichtbij het IRENE & MARJAN COMMUNITY CENTRE. Hij had via, via mijn mailadres gekregen en hij vroeg me eveneens in deze mail of ik iemand naar Tanzania kon sturen die deze oude man zou kunnen helpen. Iedereen in de wijde omgeving van Tloma waar ik werk, kent me zo langzamerhand. Dit was zijn enige nog mogelijke oplossing om voor Yakobo op korte termijn hulp te krijgen door iemand te vragen die hulp geeft. Maar wel iemand die op 7.000 km afstand zit!!!

Ik dacht meteen: "Hoe wonderlijk zijn Gods wegen!", want de volgende dag zou ik al naar Tanzania vertrekken. Ik schreef hem onmiddellijk terug en liet hem weten dat zodra ik aankwam, ik Yakobo meteen zou bezoeken. Alzo gebeurde!

Bij aankomst bij dit wankele krotje was er geen Yakobo te ontdekken. Er zat een ferm slot op de schamele deur. Ik zag iemand lopen en vroeg hem naar Yakobo. Het antwoord was dat hij wel ergens in de buurt moest zijn, maar dat hij hier niet meer woonde en overnachtte, vanwege instortingsgevaar. Heel aannemelijk bij het zien van dit "bouwwerk". Later op de dag zou ik het wel weer proberen.

En ja, dat lukte. Hij was "thuis!" Ik keek naar binnen, want naar binnen gáán was totaal onmogelijk. Alles lag vol met rotzooi en er was slechts een halve vierkante meter beschikbaar als slaapplek voor dit schriel uitzierende mannetje, die me met trieste en hulpeloze ogen aankeek.

Yakobo vertelde inderdaad het verhaal dat ik net beschreef en hij wilde best naar een andere plek. Ik bedacht dat we eigenlijk meteen **daad**werkkelijk tot een snelle oplossing moesten komen. Dat betekende dat ik eerst maar iets voor hem moest zien te huren op heel korte termijn. Ook dát lukte!!! Ik kon zelfs naast de tijdelijke kamer waar de moeder van Elisante met haar 2 kinderen verblijft en die ik ook tijdelijk voor hen huur, deze nog vrije kamer huren voor Yakobo. Vanaf nu

dus haar nieuwe buurman! Haar nieuwe huisje dat ze van Karibu krijgt staat op steenworp afstand.

We maakten razendsnel plannen en zo bestelde ik voor Yakobo een lekker ruim bed, een matras, lakens en dekens. Daarnaast kochten we een kleine tafel met 2 stapelstoelen en een metalen doos waar hij zijn kleding in kan bewaren. Ik nodigde hem meteen ook uit voor de middag dat ik kleding ging uitdelen in het IRENE & MARJAN COMMUNITY CENTRE. Ik had veel kleding in kleinere maten nét uit Nederland meegenomen. Voor het merendeel van de bevolking zijn dit de juiste maten en dus gelukkig ook voor Yakobo.

Na 3 dagen waren de bestelde spullen helemaal klaargemaakt en konden we zijn eigen ruime kamer inrichten. Yakobo zei waar zijn bed, de tafel en de stoelen moesten staan. Diezelfde avond nog heeft hij prinsheerlijk in zijn nieuwe bed geslapen. Welterusten! Lala salama! (Swahili!)

Dát is precies zoals we graag willen werken; de daad bij het woord voegen, zodat het resultaat snel zichtbaar en praktisch is!

Ons motto is óók hier: UMOJA ni NGUVU! – SAMEN ZIJN WE STERK!

Hoe vol van verfrissende verrassingen het leven zit...

Ik heb afgelopen juni, vlak voor mijn vertrek naar Nederland, een persoonlijke uitnodiging gekregen van de President van Tanzania, Honorable Mrs. Samia Suluhu Hassan om met haar in gesprek te gaan over verschillende zaken die ze belangrijk vindt.

Ze stuurde een naaste medewerkster die namens het Kantoor van de President en ook namens het Kantoor van de 1^e Minister naar Arusha was gekomen om me daar te ontmoeten.

Honorable Mrs. Samia Suluhu Hassan President Tanzania

Deze mevrouw vroeg of ik met de President persoonlijk in gesprek wilde gaan over verschillende onderwerpen die ze van belang vindt. Ze wil met me praten over de positie van meisjes en vrouwen in Tanzania. Eveneens wil ze met me praten over de toekomstige ontwikkelingen in het onderwijs in haar land. Ik word dan ook voorgesteld aan de Minister van

onderwijs en ook aan verschillende medewerkers van het Ministerie van Onderwijs. Ik zie hier erg naar uit, omdat dit een prachtige kans is om juist voor de armsten, de stem te kunnen zijn in een maatschappij waar hún stem niet tot nauwelijks gehoord wordt.

Ik zie er naar uit om de President hopelijk in november persoonlijk te ontmoeten!

Kleding voor velen; een wáár feest in het I & M Community Centre!

Vanuit Nederland had ik geregeld dat ik een koffer extra mee kon nemen, zodat ik daardoor meer kilo's kon meenemen dan normaal gesproken is toegestaan. Aangezien de nood in dit gebied echt groot is, was dit dan ook méér dan nodig!

In het dorpje Vilsteren, waarmee ik een speciale band heb, kreeg ik flink wat prachtige kleding mee, evenals van een mevrouw in Nijverdal die al jaren prachtige kleding voor kinderen en volwassenen naait.

Ook een breigroep van dames in Lonneker had prachtige spullen en zo waren er nog anderen die een bijdrage gaven. Hartelijk dank! De foto's vertellen genoeg!

De goede ontwikkelingen bij Elisante en zijn familie

Hier leest u in een notendop het trieste verhaal over Elisante, een jongen van 8 jaar en leerling van de lagere school in Tloma. Ongelukkiger wijs stak hij zich met een scherp stokje in het oog. In het ziekenhuis aangekomen, constateerde de dokter dat dit oog helaas verwijderd moest worden. De enige "oplossing" die er nu nog was, was een operatie, zodat hij een kunst oog zou krijgen. Gelukkig betaalde Karibu deze operatie voor hem met daarbij een nieuwe bril. Elisante was weer gelukkig, evenals zijn moeder!

Om een erg lang verhaal kort te maken, ga ik nu verder naar de fase waarin we nú zitten met zijn alleenstaande moeder en zijn kleine zusje Selina. Een verhaal vol obstakels, maar ook een verhaal dat uiteindelijk eindigt met "Happy End!".

Het gezin woonde onder vreselijke omstandigheden in een hut die op instorten stond. Moeder Margaret, ziekelijk én door deze omstandigheden constant depressief, had daardoor bijna geen inkomsten. Karibu zorgde vanaf die tijd voor voedsel. Elisante liep gevaar dat hij in deze stoffige vieze hut met een vloer van zand, gemakkelijk een infectie aan zijn kunst oog kon oplopen. Er moest hiervoor zo snel mogelijk een oplossing komen.

Gelukkig kwam er een kamer vrij in de buurt en het gezin verhuisde naar deze veilige en schone plek, gehuurd door Karibu. Ik beloofde in de nabije toekomst een huisje te bouwen voor hen. Karibu kocht de nodige spullen, zodat ze zich veiliger en beter zouden voelen.

Het nieuwe huisje, dat nu klaar is, staat op steenworp afstand van de kamer waar ze zo'n half jaar verbleven. Inmiddels hebben ze een nieuwe buurman Yakobo, zoals ik al schreef en moeder Margaret zorgt nu ook voor hem. Hij heeft als oude man van 81 jaar echt hulp nodig.

Margaret zorgt ook als kookster voor de leerkrachten: ze bereid elke schooldag hun ontbijt en lunch. Daar hebben deze leerkrachten geen tijd voor, omdat de school om 7 uur begint en ze de hele dag druk zijn met het lesgeven.

Ze heeft door dit werk nu een bron van inkomsten, terwijl haar huisje vlak bij de school staat en ze haar kinderen de hele dag dichtbij haar heeft. Wat bijzonder!

Hoe diepe ellende kan veranderen in een bron van vreugde met zekerheden in je leven. Dat kan, dankzij U en jou, als donateurs van de stichting Karibu en niet te vergeten in dit geval júst door vrienden van me in de USA. Zij besloten toen ze vorig jaar april gingen trouwen, dat ze van hun gasten liever geen cadeautjes wilden ontvangen, maar graag een gift voor Karibu. Afgelopen 20 juli werd hun zoontje geboren! Er kwam daarnaast ook nog een mooie gift van een andere familie bij, aangevuld met úw geld; geld van de donateurs. En u ziet:
Sámen zijn we sterk; in het Swahili: UMOJA ni NGUVU!

Heel veel dank! - Asante sana! (in het Swahili!)

Gewoon dóen: word ook Karibu donateur!

Is het ingewikkeld- kost het veel moeite om donateur te worden? Nee, juist níet!

Het is een meer dan simpel stappenplan en u bent ineens van grote waarde voor velen die nog wachten op (jó)uw hulp in Afrika. Vele arme kansloze kinderen en volwassenen die nu nog op moeten lijden, maar straks doordat u Karibu donateur wordt en wij hen ter plekke **directe** hulp bieden, zullen ze een aanzienlijk beter leven krijgen.

1. Ga naar de website: www.stichtingkaribu.nl
2. Ga naar: WORD DONATEUR.
3. Vul uw gegevens in.
4. Indien mogelijk is het beter om voor automatische betaling te kiezen.
5. Klik op verzenden.

Wanneer u op deze link klikt, dan kunt u via een belastingvoordeel, uw gift geven. Lees ook goed de voorwaarden!

<https://www.belastingdienst.nl/wps/wcm/connect/nl/aftrek-en-kortingen/content/verschil-periodieke-giften-gewone-giften>

Dit is mogelijk, omdat Karibu een ANBI geregistreeerde stichting is.

Ook óns motto binnen Karibu is: gewoon dóen: handen uit de mouwen en samen met de plaatselijke bevolking, *díe* hulp bieden die direct nodig is. Dat geeft de resultaten die hardnodig zijn om niet alleen een beter leven te krijgen, maar dat men ook beseft **waaróm** iets **waardevol** is.

Het resultaat? Blijde gezichten in Tanzania én in Nederland!!!

Heel veel dank!

